

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Flanderové, Ph.D., a soudců JUDr. Pavla Toufara a Mgr. Tomáše Lisa v právní věci

žalobkyně:

[redacted]
[redacted]
zastoupená advokátem [redacted]
[redacted]

proti
žalované:

[redacted]
[redacted]
zastoupená advokátem [redacted]
[redacted]

o zaplacení škody ve výši 50 000 Kč, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 27.9.2023, č. j. 3 C 314/2022-180

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení částku 8 059 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované [redacted] [redacted], advokáta se sídlem v [redacted].

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala úhrady částky 50 000 Kč jako náhrady škody. Její protiprávní jednání spočívalo podle žalobkyně v tom, že dne 25.7.2005 nepravdivě osvědčila skutečnost, že dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

12.5.1995 byl společností [REDAKCE] udělen souhlas k pronájmu nebytových prostor podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu nebytových prostor, a to nájemní smlouvou ze dne 12.5.1995, kterou uzavřela tato společnost se společností [REDAKCE]. Jednalo se o dlouhodobý pronájem nebytových prostor v obchodním domě [REDAKCE] [REDAKCE] (od 1.6.1995 do 30.5.2094), za jednorázové nájemné 16 000 000 Kč. Díky potvrzení vystaveného žalovanou společností [REDAKCE], právní nástupce společnosti [REDAKCE], byla úspěšná ve sporu o vrácení poměrné části zaplaceného nájemného ve výši 14 240 639 Kč (s příslušenstvím 65 000 000 Kč) proti právnímu nástupci společnosti [REDAKCE], společnosti [REDAKCE] v řízení u Krajského soudu v Ostravě probíhající pod sp. zn. 51 Co 267/2010. Společnost [REDAKCE] je v úpadku (Krajský soud v Ostravě sp. zn. [REDAKCE]). Společnost [REDAKCE] přihlásila svoji pohledávku z titulu vrácení poměrné části nájmu v rámci insolvenčního řízení, žalobkyně proto jako další věřitel úpadce nemůže očekávat uspokojení svých přihlášených pohledávek v celkové výši 162 946,20 Kč. Žalovaná vydala předmětné potvrzení jako zaměstnanec, nicméně jednala v přímém úmyslu, když si byla vědoma nepravdivosti vystaveného potvrzení a musela si být vědoma způsobení možné újmy.

2. Žalovanou se žalobou nesouhlasila, namítala nedostatek pasivní legitimace. Neporušila svoje povinnosti, trestní oznámení proti její osobě bylo odloženo. Vznesla námitku promlčení.
3. Okresní soud v Písku (dále jen soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 27.9.2023, č. j. 3 C 314/2022-180 (dále jen napadené rozhodnutí) žalobu o zaplacení částky 50 000 Kč zamítl (výrok I.). Úspěšně žalované přiznal náhradu nákladů řízení a uložil žalobkyni zaplatit žalované částku 27 200 Kč (výrok II.).
4. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí na základě listinných důkazů (nájemní smlouva z 12.5.1995, sdělení ze dne 25.7.2005, sp. zn. [REDAKCE], ze dne 7.7.2008, sp. zn. [REDAKCE], ze dne 28.4.2021, sp. zn. [REDAKCE], ze dne 4.6.2021, sp. zn. [REDAKCE], rozsudku Okresního soudu v Písku č. j. 7 C 130/2006-152, Nejvyššího soud ČR ze dne 25.2.2020 č. j. 26 Cdo 3463/2019-1065, rozsudku Krajského soudu v Ostravě 51 Co 267/2020-1210, usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22.12.2021, č. j. [REDAKCE], z přihlášek pohledávek žalobkyně do uvedené insolvenčního řízení, originálu sešitu s ručně psanými záznamy obsahujícím chronologický seznam souhlasů udělených ze strany [REDAKCE] ve vztahu k nájůmům nebytových prostor podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu nebytových prostor, spisu PČR KŘP Jihočeského kraje sp. zn. [REDAKCE] a v něm obsažených úředních záznamů), z výslechu svědkyně [REDAKCE] zjistil, že žalovaná jako zaměstnankyně [REDAKCE] dne 25.7.2005 pod sp. zn. [REDAKCE] potvrdila, že dne 12.5.1995 byl společností [REDAKCE] udělen souhlas k nájmu nebytových prostor nacházejících se v objektu [REDAKCE] nájemci společností [REDAKCE]. Vydáváním souhlasu patřilo do pracovní náplně žalované a potvrzení bylo vystaveno na základě záznamu o udělených souhlasech s nájmy nebytových prostor. Tyto souhlasy byly evidovány chronologickými zápisy v ručně psaném sešitu. Žalovaná pokračovala v evidenci poté, co tuto evidenci převzala dne 2.5.1995 od zaměstnankyně [REDAKCE], která v květnu 1995 nastoupila na mateřskou dovolenou. Žalovaná pokračovala v zavedené praxi, kdy úřadem byl jednotlivým žadatelům vydán souhlas s uzavřením nájemní smlouvy zpravidla osobně ve formě razítka otiskového na smlouvu a následně bylo udělení souhlasu zaevidováno do uvedeného pomocného sešitu. Nebylo zjištěno, že by byla vedena jiná dokumentace. Právní nástupci původního

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

pronajímatele a původního nájemce vedli soudní spor o určení platnosti nájemní smlouvy u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 7 C 130/2006 a Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 30 C 37/2007, v obou řízeních byla konstatována platnost nájemní smlouvy. Splnění podmínek § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb. bylo odvozováno ze sdělení [REDAKCE] ze dne 25.7.2005. Shodně posoudil platnost nájemní smlouvy Krajský soud v Ostravě ve věci sp. zn. 51 Co 267/2020-1210, kdy společností [REDAKCE], právnímu nástupci původního pronajímatele byla uložena povinnost zaplatit společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] právnímu nástupci původního nájemce částku 14 240 639,20 Kč s příslušenstvím. Společnost [REDAKCE] je v úpadku [REDAKCE], k návrhu věřitele [REDAKCE] a na majetek úpadce byl prohlášen konkurz. Učinněná skutková zjištění posoudil soud prvního stupně podle § 3079 o.z. podle právních předpisů účinných v době porušení povinnosti stanovené právními předpisy, tedy podle § 420 odst. 1 obč. zák., zákona č. 40/1964 Sb. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobkyně není promlčen, neboť žalobkyni doposud žádná škoda mající původ v jednání žalované v roce 2005 nevznikla a nemohlo dojít k počátku běhu promlčecí lhůty. Doposud nebylo ukončeno řízení o úpadku společnosti [REDAKCE] a není zřejmé, zda bude či nebude pohledávka žalobkyně v rámci konkurzu úspěšně vypořádána. Pokud by událost, z níž škoda vznikla ve smyslu § 106 odst. 2 obč. zák. byla ztotožněna pouze s protiprávním úkonem či událostí vyvolávající škodu, mohla by začít promlčecí doba běžet dříve než vzniklá škoda a takový výklad je nepřijatelný. Při neúspěšné námitce promlčení se pak zabýval soud prvního stupně splněním předpokladů pro nárok na náhradu škody podle § 420 obč. zák., tedy zda došlo k porušení právní povinnosti, vzniku škody a příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody. Žalovaná se měla tvrzené porušení povinnosti dopustit jako zaměstnanec [REDAKCE] [REDAKCE]. Nebyl zjištěn žádný exces v činnosti žalované zakládající její přímou odpovědnost za náhradu škody při vystavení potvrzení z 25.7.2005 na základě zápisu v sešitu ze dne 12.5.1995. Provedené důkazy potvrdily, že se jednalo o běžnou zavedenou praxi a žádná další dokumentace než evidenční list a otisku razítka přímo na nájemní smlouvě, vedena nebyla, nájemní smlouvy nebyly archivovány. Z provedeného dokazování nevyplývalo ani to, že by žalovaná jednala svévolně s výlučným cílem uspokojit své vlastní potřeby. V tomto směru nebyl doložen žádný relevantní důkaz a podle závěru soudu prvního stupně nemohla žalovaná sledovat vlastní zájmy v roce 2005 při vystavení potvrzení k poškození dalších subjektů nebo jejich právních nástupců, pokud se společnost [REDAKCE] stala vlastníkem předmětné nemovitosti [REDAKCE] [REDAKCE] v [REDAKCE] až 29.7.2005 a k odstoupení nájemní smlouvy z 12.5.1995 došlo až 10.7.2006. Žalovaná proto nebyla ve sporu podle § 420 odst. 2 obč. zák. pasivně legitimována. Ze všech uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Proti napadenému rozhodnutí se odvolala žalobkyně, a to do obou jeho výroků. Namítala, že soud prvního stupně nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav, dospěl na základě toho k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí soudu spočívalo v nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně považuje jednání žalované při vystavení potvrzení za protiprávní, neboť neexistuje žádný důkaz, že byl skutečně udělen souhlas [REDAKCE] s uzavřením nájemní smlouvy. Poukazovala na to, že žalovaná lhala ohledně skartace dokumentace v souvislosti s udělováním souhlasu s nájmy s odkazem na její podání vysvětlení před orgány činnými v trestním řízení 15.6.2021. Obdobně se o skartaci včetně evidenčních sešitů vyjádřila [REDAKCE], zaměstnankyně [REDAKCE]. Sešit, který měl být skartován, byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

nalezen v roce 2023. Zápis v sešitě o udělování souhlasů s nájmy nebytových prostor považovala žalobkyně za nedostatečný důkaz, když nebyl předložen originál nájemní smlouvy s razítkem a zaměstnankyní ██████████ byl tento sešit označen za pomocnou soukromou evidenci. Podle žalobkyně nemohlo dojít k udělení souhlasu dne 12.5.1995, když smlouva byla podepsána v Praze týž den a nemohlo se pak jednat o předchozí souhlas. Za nelogické považovala i to, že po deseti letech trvání nájemního vztahu se společnost ██████████ obrátila na žalovanou se žádostí o vystavení sdělení z 27.5.2005, když tato společnost by měla nájemní smlouvu s otiskem razítka mít a za nelogické označuje i to, že v uvedeném potvrzení je uvedeno, že u dokumentace již proběhla skartace a není možné zaslat stejnopisy dokumentů, když jiné dokumenty neexistovaly. Žalobkyně dále namítala chybnost postupu při udělování souhlasů ██████████ s nájmy nebytových prostor s odkazem na judikaturu a odbornou literaturu, a dovodila proto, že sdělení z 25.7.2005, vyhotovené žalovanou nemůže být považováno za obsahově správné, a že se u žalované jedná o excesivní jednání, které zakládá její odpovědnost za škodu. Neztotožnila se ani s odůvodněním rozhodnutí soudu prvního stupně o neprovedení dalších navržených důkazů, neboť jimi měly být prokázány rozhodné skutečnosti. Soud prvního stupně podle žalobkyně nesprávně dovodil, že předložený sešit je pravý, nezabýval se otázkou, kdo, kdy a proč sešit našel, přestože měl být skartován. Nezhodnotil, proč byl sešit svědkyní ██████████ předán žalované již 2.5.1995, kdy zůstala v pracovním poměru až do konce května 1995, neprovedl výslech svědkyně ██████████, a pokud svědkyně v rámci trestního řízení neuvedla žádné skutečnosti, odňal žalobkyni možnost klást svědkyni dotazy. Nesouhlasil s vyhodnocením důkazního návrhu rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje z 31.8.2023, jako s důkazním návrhem opožděním. Nesouhlasil s neprovedením důkazu pracovní náplně žalované, dále s tím, že nebyla ověřena autentičnost poznámky psané tužkou u záznamu z 12.5.1995 (██████████), který se po 28 letech nemohl zachovat a považuje proto evidenční sešit za vytvořený účelově daleko později s tím, že zápisy neodpovídají době, kdy byly v sešitu zapsány. Navrhl nově provést doplňující výslech svědkyně ██████████ a provést důkazy listinami pracovním zařazením svědkyně ██████████ a její pracovní náplní. Soud prvního stupně se podle žalobkyně záměrně vyhýbá hodnocení logického rozporu vyplývajících z doposud provedených důkazů a vytkl soudu prvního stupně i to, že nevyslechl žalovanou jako účastnici řízení. Navrhl proto zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně a vrácení věci k dalšímu řízení. Své námitky proti napadenému rozsudku zopakoval i v doplnění odůvodnění a v replice na vyjádření žalobkyně k odvolání.

6. Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného s tím, že se soud prvního stupně dostatečně vypořádal se všemi tvrzenými důkazními návrhy a požadovala náhradu nákladů odvolacího řízení.
7. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že přípustné odvolání bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Podle § 3079 o.z. právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.
9. Podle § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odstavce 2 cit. ust. je škoda způsobená právnickou osobou, anebo fyzickou

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovníprávních předpisů tím není dotčena.

10. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. se právo na náhradu škody promlčí za 2 roky ode dny, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odstavce 2 se nejpozději právo na náhradu škody promlčí za 3 roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za 10 let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
11. Ze skutkových závěrů soudu prvního stupně vycházel i soud odvolací. Za podstatná skutková zjištění považuje odvolací soud skutečnost, že žalovaná se měla dopustit tvrzeného protiprávního jednání jako zaměstnanec ██████████. Potvrzení z 25.7.2005 vystavila na základě údajů obsažených v evidenčním sešitu o souhlasech s nájem nebytových prostor. Tento způsob evidence byl jediný, jak v rozhodné době městský úřad souhlasy s nájmy uděloval (zápis do sešitu plus otisk razítka na smlouvě, aniž by smlouvy byly městským úřadem evidovány a archivovány). Jak již správně konstatoval soud prvního stupně, není předmětem tohoto řízení hodnotit správnost postupu městského úřadu při udělování souhlasu s nájmy nebytových prostor a jedinou podstatnou skutečností je to, zdali žalobkyně excesivním způsobem ze zavedené praxe nevybočila. Originály evidenčních sešitů měl odvolací soud k dispozici a bylo ověřeno skutkové zjištění soudu, že záznamy se děly chronologicky za sebou a ani zápis o udělení souhlasu z 12.5.1995 není výjimkou. Tento sešit nevzbuzoval pochybnosti o jeho autenticitě ani době vzniku. Postup při udělování souhlasů i vedení sešitu a jeho autenticitu potvrdila jednoznačně i výpověď svědkyně ██████████. Není úkolem soudu v tomto řízení hodnotit správnost zavedené praxe při udělování souhlasů ani ve vztahu k judikatuře Nejvyššího soudu, neboť správnost postupu není pro právní posouzení v této věci vůbec relevantní. Evidenční sešit a výpověď svědkyně ██████████ vedly ke skutkovému zjištění o zavedené praxi, ze které činnost žalované v roce 1995 ani následně při vystavení potvrzení v roce 2005 žádným způsobem nevybočila. Přes poučení soudu prvního stupně při ústním jednání dne 19.6.2023 žalobkyně nenabídla ani skutkovou verzi o tom, jaké osobní zájmy chtěla vystavením potvrzení žalovaná uspokojit, případně jaký prospěch jí tato činnost měla přinést. Žalobkyně zůstala pouze u spekulací a v tomto směru neunesla břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Námitky o nepřesnostech vyjádření žalované, rovněž osob podávajících vysvětlení v rámci trestního řízení ve vztahu ke skartaci, stejně i ohledně sdělení ██████████ vyhodnotil soud prvního stupně správně jako okolnosti nepodstatné, které nemohou nikterak zvrátit učiněná skutková zjištění ohledně zavedené praxe. Nebyl splněn ani další předpoklad pro úspěšné uplatnění žaloby na náhradu škody, kterým je vznik škody samotné. Insolvenční řízení ██████████ proti úpadci ██████████ doposud neskončilo a není jasné, zda pohledávka společnosti ██████████ bude plně uspokojena a zda v důsledku toho nebude uspokojena pohledávka žalobkyně, zda vznikne tvrzená škoda. Není proto ani možné zabývat se tím, zdali existuje mezi vystavením potvrzení žalovanou a výsledkem uvedeného insolvenčního řízení z pohledu přihlášených pohledávek žalobkyně příčinná souvislost. Soud prvního stupně dostatečně odůvodnil i to, proč zamítl návrh žalobkyně na provedení dalších důkazů a lze na toto odůvodnění obsažené v odst. 36) napadeného rozhodnutí odkázat, když provedení těchto důkazů žalobkyně z větší části navrhovala i v odvolání (viz odst. 5 zde). Opakování výslechu svědkyně ██████████ je zcela nadbytečné, žalobce měl možnost klást svědkyni otázky prostřednictvím svého advokáta, který byl jejímu výslechu při ústním jednání dne 19.6.2023 přítomen. Pracovní náplň

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

svědkyně [REDAKCE], její pracovní zařazení, pracovní náplň žalované, sdělení o datu odchodu svědkyně [REDAKCE] na mateřskou dovolenou, zjišťování i oprávněnosti udělovat žalované pokyny při výkonu její práce, znalecké zkoumání autenticity ručně psané poznámky obyčejnou tužkou v evidenčním sešitu souhlasů s nájmy nebytových prostor, jsou důkazy, které nemají ani potenciální sílu zvrátit učiněná skutková zjištění ve vztahu k faktické činnosti žalované a obvyklé zavedené praxi. Nadbytečný je proto i výslech další svědkyně [REDAKCE], která navíc v rámci šetření orgánů činných v trestním řízení k rozhodným skutečnostem nic nevyprávěla. Správně posoudil soud prvního stupně i opožděnost navržených listinných důkazů. Soud prvního stupně se při hodnocení výsledků dokazování a potřebě dalšího dokazování zaměřil na hodnocení skutečností podstatných ve vztahu k jejich významu pro právní posouzení věci a nelze mu vytknout tvrzenou nelogičnost či opomíjení podstatných zjištění.

12. Odvolací soud proto dospěl ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, že nejsou splněny základní předpoklady pro úspěch žaloby na náhradu škody podle § 420 odst. 1, 2 obč. zák., nebylo prokázáno excesivní protiprávní jednání žalované, příčinná souvislost se vznikem škody, škoda samotná. Správný je i závěr soudu prvního stupně ve vztahu k promlčení nároku, když běh promlčecí lhůty ještě nenastal a v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, odstavec 30). Odvolací soud proto rozhodnutí soudu prvního stupně ze všech shora uvedených důvodů potvrdil jako věcně správné (§ 219 o.s.ř.).
13. Úspěšná žalovaná má podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, a to za dva úkony právní pomoci po 3 100 Kč (vyjádření k odvolání z 22.12.2023, účast u odvolacího jednání u KS České Budějovice 21.2.2024, § 7, § 11 písm. k/, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů, dále jen AT), další položkou nákladů řízení je náhrada hotových výdajů, a to cestovné z [REDAKCE] k procesnímu soudu do Českých Budějovic a zpět osobním vozem Škoda Kodiaq [REDAKCE], 55 km, celkem 110 km při spotřebě 5,7 litrů/100 km a v ceně nafty 38,70 Kč/1 litr, paušální náhradě 5,60/1 km (vyhláška č. 398/2023 Sb.), celkem 859 Kč, náhrada za promeškaný čas (§ 14 AT) za 4 půlhodiny po 100 Kč, 400 Kč a náhrada za 2 režijní paušály (§ 13 odst. 4 AT), dvakrát 300 Kč, 600 Kč, celkem 8 059 Kč. Žalobkyně je povinna uhradit tuto částku žalované do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.), a to k rukám jejího právního zástupce [REDAKCE], advokáta se sídlem v [REDAKCE] (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

České Budějovice 21. února 2024

Mgr. Martina Flanderová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.